

3. Batteriet

Jytte og børnene er samlet i en rundkreds. De snakker om, hvordan det føles, når man går helt vildt op i det, man laver, og gør sig meget umage.

Emil, Emma, Johan og Viktoria snakker om, hvordan det er gået med at gøre sig umage

- Jeg synes, det er blevet meget sjovere at tegne, siger Johan. Og min sidste bil lignede en rigtig racerbil, der kan køre 300 kilometer i timen.

Jytte nikker og smiler til Johan:

- Ja, du har sørme også arbejdet godt og koncentreret, Johan. Det kan du godt være stolt af.

I det samme går døren op og en høj stemme råber ud i lokalet:

- Er det her, der er nogle børn, som snart er klar, parat til en megagod skolestart?

Professorens hår stritter endnu mere end normalt og hun er helt rød i hovedet. Nogle af børnene bliver forskrækkede, fordi professoren puster og hiver efter vejret og ser lidt vild ud.

- Undskyld jeg kommer lidt for sent! Men da jeg skulle afsted, ville min bil ikke starte. Batteriet var helt dødt. Og så måtte jeg afsted på cyklen i stedet. Det regnede, jeg havde modvind og det var op ad bakke hele vejen.
- Jamen dog, siger Jytte. Så er det da godt, at du er nået frem til os alligevel.

- Jo, men det er altså også supervigtigt for mig at komme frem. Jeg skal jo fortælle om 'Vedholdenhed' i dag. En af de vigtigste trædesten!
- Hvad er holde-ved-hed? spørger Viktoria.
- Vedholdenhed betyder, at man bliver ved og ved og ved med at prøve og prøve og prøve. Måske bliver man ved med at tegne eller man bliver ved med at øve sig på et nyt trick med fodbolden. Man giver ikke op, før det lykkes. Heller ikke selvom det er megasvært. Man bliver også ved, selvom man slet ikke har lyst. Man bliver også ved, selvom det ikke føles rart.
- I kan prøve at tænke på sådan et batteri her, siger professoren og hiver et stort batteri op af tasken.

I kan prøve at tænke på sådan et batteri her, siger professoren

- Wow! Sådan et batteri er der også i min fjernstyrede bil derhjemme, siger Viktoria. Sommetider vil bilen ikke køre mere, men så skal batteriet bare skiftes.
- Næm! Den slags batterier skal skiftes ud. Men måske kender I også de batterier, der sidder i telefoner og computere? De skal bare have lidt strøm en gang imellem, så bliver batteriet ladet op igen.
- Det er nu også meget smart. Så slipper man for hele tiden at købe nye batterier, siger Emil.
- Det er nemlig supersmart. Og sådan er det også med menneskers hjerner. Dem kan vi jo ikke bare sådan lige skifte ud. Til gengæld kan vi genoplade vores hjerner og kroppe igen og igen.

- Jamen, der er da ikke en ledning til min hjerne. Hvordan kan jeg så få ladet mit batteri op? spørger Emma
- Ha-ha! Det er faktisk supernemt. Du skal simpelthen bare lægge dig til at sove. Sådant en god nats søvn virker ligesom et opvaskemaskine-program. Så får man lige skyllet sin hjerne igennem. Når man så vågner næste morgen, er man klar til at fylde nye ting i maskinen.
- Håh! Det er ellers smart, siger Emma
- Ha-ha! Griner professoren. Ja, vores hjerner er supersmarte. De kan alt muligt. Især så længe der er masser af strøm på batteriet. Men hver gang vi skal løse en opgave eller klare noget, der er megalvært, så bruger vi altså strøm fra batteriet. Og hvis vi så bare kører derudad i fuld fart, med 300 km i timen, ved I, hvad der så kan ske med batteriet?
- Ja! Det er ligesom den racerbil, jeg har tegnet. Den kan brænde sammen! Batteriet kan eksplodere! siger Johan med store øjne.

Batteriet kan eksplodere! Siger Johan med store øjne

- Det er nemlig rigtigt. PUF! Så eksploderer batteriet. Det er derfor, man skal huske at geare ned og holde pauser, så man kan få genopladet sit batteri. Også i løbet af dagen. Så skal man have noget ro, for at få ladet batteriet op igen.
- Er det derfor, vi skal være stille, mens vi spiser vores mad? spørger Viktoria.
- Det lyder i hvert fald som en rigtig god idé. Så bliver jeres batterier jo ladet op med både fred og ro og med lækker mad.
- Men sommetider er det altså svært at være stille, siger Emil.

- Det er da megasvært sommetider, siger Professoren. Men husk så på, at alt hvad man øver sig på og gør sig umage med, bliver man bare bedre og bedre til. Og hvis man bliver ved med at øve sig, skal det nok lykkes til sidst. Også selvom det er hårdt, hårdt arbejde!
- Du nåede jo også frem til os i dag på din cykel. Det var vist også en hård tur - op ad bakke og i modvind! siger Jytte.
- Præcis! Jeg nåede frem til jer, selvom det var op ad bakke og i modvind! Jeg kom godt nok lidt senere frem, men jeg gav ikke op. I er jo vigtige for mig, så jeg cyklede alt hvad jeg kunne!
- Og nu har du til gengæld medvind hjemad - og kan køre nedad hele vejen, siger Jytte smilende.
- Du siger noget, Jytte! siger professoren og kigger forskrækket på sit ur. Jeg skal for syv sytten da skynde mig hjem, så jeg kan få fikset batteriet på bilen. Mange tak for i dag og bliv nu ved og ved med at arbejde godt og længe, til vi ses igen.

Bliv nu ved og ved med at arbejde godt og længe, siger Professoren

- Tak for i dag, siger Jytte. Børnene vinker og smiler til Professoren. De bliver ved og ved med at vinke - også selvom hun for længst er ude af syne.